

- oddalenie skargi w całości;
- obciążenie Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi łącznie cztery zarzuty:

1. W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył prawo, błędnie interpretując zakres uznania przysługujący Komisji. Ustalenie wartości pomocy udzielonej w formie gwarancji stanowi ekonomicznie złożoną kwestię, która podlega uznaniu Komisji. Podczas wieloletniej praktyki decyzyjnej Komisja korzystała z tego zakresu uznania w ten sposób, że obliczała wartość pomocy udzielonej w formie gwarancji niemieckich krajów związkowych zgodnie z wytycznymi niemieckich urzędów jako 0,5 % wartości gwarancji. Późniejsze wydanie komunikatu w sprawie gwarancji z 2000 r. nie może w tym względzie nic zmienić.
2. Ponadto Sąd nie uwzględnił (zarzut drugi) tego, że pojęcie pomocy z art. 107 TFUE jest pojęciem obiektywnym, na które zatwierdzenie przez Komisję nie może mieć wpływu. Wartość pomocy udzielonej w formie gwarancji nie może ulec zmianie poprzez zatwierdzenie systemu pomocy. Ma to szczególne znaczenie w przypadku pomocy de minimis, ponieważ nie spełnia ona hipotezy art. 107 TFUE i dlatego nie może być przedmiotem decyzji zatwierdzającej Komisji.
3. W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady równości. Obliczanie wartości pomocy udzielonej w formie gwarancji na podstawie zatwierdzonych i niezatwierdzonych systemów pomocy dotyczy w sensie rzeczowym tego samego, co zostało potraktowane w różny sposób bez obiektywnego uzasadnienia. Ponadto Sąd naruszył prawo przez to, że przy zastosowaniu metody 0,5 % błędnie rozróżnił gwarancje na te udzielone przed i po wydaniu komunikatu w sprawie gwarancji z 2000 r. Praktyka Komisji w stosunku do Niemiec jest jednak w niniejszym przypadku bardziej szczegółowa niż ogólny komunikat w sprawie gwarancji, ponadto kwestionowana w tej sprawie metoda obliczenia byłaby dopuszczalna nawet wtedy, gdyby należało ją ocenić według kryteriów komunikatu w sprawie gwarancji z 2000 r.
4. W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podnosi wreszcie naruszenie prawa przy ocenie zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Oczekiwanie Land Hessen w stosunku do Komisji, która w swojej wieloletniej praktyce decyzyjnej zaakceptowała, a nawet w swoim piśmie z 1998 r. wyraźnie potwierdziła stosowanie metody 0,5 %, zasługuje na ochronę. Co więcej Komisja nie zakwestionowała metody 0,5 % podczas procedury szczegółowej kontroli obejmującej heskie wytyczne w sprawie gwarancji.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 marca 2015 r. w sprawie T-89/09
Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 28 maja 2015 r. przez
Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-246/15 P)

(2015/C 236/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG (przedstawiciele: J. Heithecker, J. Ylinen, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Land Hessen

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono zarzut trzeci skargi dotyczący dotacji na inwestycje i sprzedaży gruntu państwowego;
- uchylenie pkt 3–5 sentencji zaskarżonego wyroku;
- obciążenie Komisji i Land Hessen kosztami postępowania odwoławczego.

Ponadto wnosząca odwołanie podtrzymuje żądania, które przedstawiła w pierwszej instancji, w zakresie, w jakim wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K (2008)6017 wersja ostateczna z dnia 21 października 2008 r., pomoc państwa N 512/2007 – Niemcy, Abalon Hardwood Hessen GmbH w zakresie, w jakim zostało stwierdzone, że zgłoszona pomoc regionalna stanowi istniejącą pomoc w rozumieniu art. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 659/1999;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K (2008)6017 wersja ostateczna z dnia 21 października 2008 r., pomoc państwa N 512/2007 – Niemcy, Abalon Hardwood Hessen GmbH w zakresie, w jakim zostało stwierdzone, że sprzedaż gruntu państwowego nie oznacza pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania są przesłanki, na podstawie których Komisja może oddalić zarzuty podniesione przez bezpośredniego konkurenta beneficjenta w złożonej do niej skardze dotyczącej pomocy państwa bez wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że w zaskarżonym wyroku Sąd powinien był uwzględnić zarzut trzeci skargi, w którym zostało podniesione zaniechanie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, nie tylko – tak jak miało to miejsce – w odniesieniu do kwestionowanego środka pomocy udzielonego w formie gwarancji, ale również w odniesieniu do dalszych kwestionowanych środków pomocy udzielonych w formie dotacji na inwestycje i sprzedaży gruntu państwowego.

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na jego poparcie:

1. W kwestii dotacji na inwestycje Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że decyzja z dnia 6 grudnia 2007 r. nie ma znaczenia dla badania trzeciego zarzutu skargi, ponieważ pomimo przeprowadzonego dokładnego badania w ramach postępowania administracyjnego Komisja nie mogła wiedzieć o istnieniu tej decyzji oraz co więcej decyzja ta nie mogła mieć wpływu na wynik badania Komisji.
2. Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie i szereg dalszych naruszeń prawa, uznając, że w opinii rzeczoznawcy dotyczącej wartości gruntu państwowego sprzedanego beneficjentowi rzeczoznawca stwierdził, że budynki znajdujące się na części gruntu nie miały żadnej wartości.
3. Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że w postępowaniu administracyjnym Komisja była uprawniona do przyjęcia, że kwota równa 1 400 000 EUR, która została odjęta od ustalonej zgodnie z opinią rzeczoznawcy ceny sprzedaży, odpowiadała rynkowej cenie wyburzenia wszystkich budynków znajdujących się na części gruntu sprzedanego beneficjentowi.
4. Sąd popełnił szereg naruszeń prawa, oceniając § 4 pkt 6 umowy sprzedaży nieruchomości, który przewidywał, że beneficjent musi wyburzyć wszystkie budynki znajdujące się na nieruchomości oraz że musi dokonać dodatkowej płatności na rzecz sprzedawcy, w przypadku gdy w czasie dziesięciu lat po przejęciu nieruchomości wyburzenie nie odbędzie się w całości lub częściowo albo okaże się, że zwyczajne koszty wyburzenia są niższe niż wymieniona początkowo kwota 1 400 000 EUR.
5. Sąd niesłusznie obciążył wnoszącą odwołanie częścią kosztów postępowania, ponieważ skarga była uzasadniona w odniesieniu do trzech z pięciu kwestionowanych środków pomocy, a wnosząca odwołanie wniosła skargę na oba dalsze kwestionowane środki pomocy tylko dlatego, że ani przekazane jej w trakcie postępowania administracyjnego dokumenty, ani decyzja Komisji nie zawierały dokładnych informacji ich dotyczących.